

SINNERS
consumed

SOMME SKETCHER

SINNERS

consumed

Elpusztított BŰNÖSÖK

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Somme Sketcher: *Sinners Consumed*
Independently published in 2023

Fordította
Medgyesy-Tőrek Flóra

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
The Pretty Little Design Co.

ISBN 978-963-636-815-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Somme Sketcher 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Medgyesy-Tőrek Flóra 2026

Somme üzenete

Kedves Olvasó!

Köszönöm, hogy beszerezted a *Sinners Consumed – Elpusztított bűnösök* egy példányát. Remélem, legalább úgy élvezted majd az elolvasását, mint amennyire én élveztem a megírását!

Az *Elpusztított bűnösök* egy kétrészes történet második kötete. Rafe és Penny sztorija a *Sinners Condemned – Elítélt bűnösökkel* kezdődik. Ha még nem ismered az *Anonim bűnösöket*, akkor mindenképpen azt ajánlom, hogy először azt olvasd el, mert a kötetek cselekményének nagy része átvezet abból a könyvből ebbe.

Mielőtt belevetnéd magad, tudnod kell, hogy ez a könyv **dark romance**. Többféle triggert tartalmaz, többek között az alkoholizmusról, öngyilkosságról, gyilkosságról, szexuális erőszakról és gyermekek szexuális bántalmazásáról is szó esik benne. Kérlek, csak saját felelősségre olvasd!

Szeretettel:

Somme

ELSŐ FEJEZET

Penny

A bárpult mögött állok, Raphael pedig a túloldalán ül egy fotelben. A tekintete egy sivár falszakaszra szegeződik a fejem fölött, miközben feldagadt ujjai között egy pókerzsetont pörget.

A társalgó túl tiszta ehhez a sok vérhez. Túl világos, túl csendes. Szinte hallom a Raphael testéről lecseppenő és a lábánál a szőnyeget vörösre festő bűnjeleket – némelyik az övé, némelyik nem.

Izzadt tenyeremmel a pultra támaszkodom, és nyelek egyet.

– Felhívjak valakit? A testvéredet? – Az ajka egykedvű vigyorra húzódik, bennem pedig felidéződik Gabe véres, félmeztelen testének látványa és a szélvédőn keresztül rám vetett, fenyegető pillantása. Megborzongok. – Már mint a másik testvéredet.

Megrázza a fejét.

Hát, jó...

Papucsba bújtatott egyik lábamról a másikra helyezem a testsúlyomat, és a kandallópárkányon álló óra ketyegését hallgatva néhány másodpercig bámulom őt.

A tekintetem végigsiklik zilált, fekete haján és kigombolt gallérján. Amint felszálltunk a jachtra, letépte az úriemberi jelmeze kiegészítőit: a gallértűjét és a mandzsettagombjait. Az apró tárgyak átpattogtak a fedélzeten, de sikerült elkapnom őket, mielőtt eltűntek volna a Csendes-óceán vizében. Ahogy lepillantok a reszkető kezem mellett heverő gyémánt dobókockás mandzsettagombra, most már csodálkozom: hogyan verhettek át valaha bárkit is.

Így néz ki egy idegösszeomlás? Nem tudhatom. Mert bár a vége felé előfordult, hogy az anyám néha pucéran állt az előtérben a lemezjátzó előtt Whitney Houston legszívfacsaróbb balladáit óbégatva, az apám pedig a fejét verdeste a fürdőszobai tükörbe, az ő hanyatlásuk mégis lassú volt. Inkább egyfajta szétesés, amire lehetett számítani, mint hirtelen *összeomlás*, amire viszont egyáltalán nem. Amikor a mandzsettagombról újra Raphaelre nézek, meglepetten veszem észre, hogy mereven bámul rám. Félig lehunytt szemében olyan meggondolatlan vakmerőség sötétlik, amitől azonnal bekapcsol az ember túlélési ösztöne. Olyan ez a tekintet, ami miatt az ember legszívesebben átmenne az út túloldalára, ha meglátná egy idegen szemében, vagy kiugrana az Uberből, ha ez a látvány fogadná a visszapillantó tükörben.

Az italos polcok felé fordulok. Nem azért, mert megremít az arckifejezése, hanem mert tudom, hogy nem lenne szabad felhevítenie a combom közét. *Beteg* vagyok.

Az elsősegélydobozért és egy üveg *Smugglers Club* whiskyért nyúlok.

– Vodkát!

A vállam megfeszül.

– Te mióta vodkázol?

– Mióta azt mondtad, nem csókolsz meg, ha whiskyt iszom.

A melegség forró hullámokban árasztja el a bensőmet, elszédülök. Ez az érzés csak fokozódik, amikor megfordulok, és a tréfának nyomát sem fedezem fel a szemében.

A bárpultot megkerülve lépek hozzá, behatolok a személyes terébe, miközben a szívem minden pillanattal egy kicsit gyorsabban ver. A tekintete követ, és amint a lábam a látóterébe kerül, az arca elkomorul.

– Vegyél fel valamit, Penelope! Az embereim a fedélzeten vannak, és ma már nem akarok senki mást megölni. – Hátradől a karosszéken, és hanyag mozdulattal végigsimít a haján a szétzúzott kezével. – A kibaszott combja... – motyogja megint a sivár falszakasz felé.

Azt mondta, megölni. Tehát Blake halott. Jézusom, azt hittem, talán csak egy kis agyrázkódást kapott, vagy valami! Mégis mit követhetett el, ami ennyire rossz volt?

Még mindig sokkos állapotban vagyok. Arra ébredtem, hogy Blake teste visszapattan Raphael kocsijának motorháztetejéről. Semmi erőm arról vitatkozni, hogy ha egy férfi szexualizálja a pizsamanadrágot és a trikót, akkor az kurvára az ő baja. Zsibbadt tagokkal felkapom a kanapé karfájáról a pokrócot, és beleburkolózom. Feltett szándékom, hogy amint leteszem az italt és az elsősegélydobozt a dohányzóasztalra, visszaizkolok a bár biztonságába, de Raphael hirtelen mozdulattal átfogja a combomat, és az ölébe húz.

A pulzusom lelassul, mintha beragadt volna, képtelen rendesen lüktetni. A látásom elhomályosul, ahogy érzem a takarón keresztül a testmelegét, amely beivódik

az enyémbe. A teste kemény és meleg, a veszély pedig hullámokban árad belőle.

Megszorítja a derekamat, mire a tekintetem a karjára esik. Nem sokkal a mandzsettagombjai után a zakója is lekerült róla, és most a feltűrt ingujja felfedi a kivarrt, vérrel borított alkarját. A káró király várakozásteljesen bámul vissza rám.

Elfordulok, és felkapom az elsősegélydobozt. Nem éppen a legkönnyebb közönyt erőltetni az arcomra, amikor érzem a szívverését a vállamon és forró, nehéz lélegzetét a nyakamon. Nem sikerül túl jól pókerarcot vágni, amúgy is elárul, hogy az ujjaim remegnek, amikor próbálom kinyitni a piros-fehér dobozt.

Üres tekintettel bámulom a benne lévő idegen tárgyakat.

– Várj egy picit! Erre rá kell gugliznom.

A véres szorítás a csípőmön nem engedi, hogy felpattanjak.

– Az átlátszó folyadék sóoldat. Itass át vele egy vattakorongot! – Nagy, zúzott mancsát a combomra teríti, amittől lázas borzongás járja át a testemet. – Aztán tisztogasd meg a kezemet!

Alig tudok a feladatra koncentrálni; túlságosan lefoglal, hogy elkerüljem a tekintetét, és úgy tegyek, mintha a combomon tartott keze egyáltalán nem lenne hatással rám.

– Lehet, hogy ez fájni fog – mondom, és a vattakoronggal megállok a kézfeje ízületeinél.

A nevetése rekedtes, nekem pedig átforrósodik a fülem.

– Azt hiszem, túl fogom élni.

A pillantása továbbra is az arcomra tapad, miközben ügyetlenkedve, fintorogva törölgetem a sebeit. Amikor

a feszültség tapinthatóvá válik, lelassítom a mozdulataimat, és megszólalok:

– Ahhoz képest, milyen büszke vagy arra, hogy sosem vered szét az öklödet, elég jól kiismered magad az elsősegélykészletben.

Ezúttal lágyabban nevet.

– Gengsztercsaládból származom. Nem kevés golyó ütötte sebet láttam már el életemben.

Felemeli a jobb kezét, hogy meg szemlélje a munkámat, és miután kielégítőnek ítéli, felcsúsztatja az ujját a lábamon, majd az alhasamra helyezi. Érzem a szeméremcsontomon a kisujját, és ettől összedörzsölöm a combomat. Remegve lélegzem ki a levegőt. Odatartja a bal kezét, hogy azt is elláthassam.

– Hát, most már te is gengszter vagy – mormolom, miközben újabb vattát áztatok a sóoldatba. – Mit művelt Blake?

– Felkúrta az agyamat.

Nyelek egyet.

– Ezért megölted őt.

A tenyere még erősebben nyomódik a hasamba, és az állát a vállamra támasztja.

– Szemet vetett valamire, ami nem az övé.

Egy röpké pillanatra lehunyom a szemem, és elmerülök a borzongatóan mély hangjában. *Rólam beszél?* Blake elég közel volt a kocsihoz, így aztán visszapattant a motorháztetőről, és ez felébresztett. A történetek, valamint a velem szemben általánosságban tanúsított görény viselkedése elég hihetővé teszi, hogy „szemet vetett” rám, de ahogyan Raphael ezt mondja, attól megdermedek. Mert a szavai mögött súlyos célzás áll. *Hanem az enyém.*

Egyszerre tölt el a pánik és a bosszúság. Csak azért, mert folytonos tomboló késztetést érzek arra, hogy a fogaimmal letépjem róla az összes ruhát, még nem fogom hirtelen elvetni a férfiakról alkotott összes meggyőződésemet. Soha egyetlen férfi sem *szédített meg* annyira, mint Raphael Visconti, de ettől még nem vagyok az *övé*.

Ő egy anomália, nem pedig kivétel.

A sós vizes vatta placcsanva földre hull a kezemből, én pedig Raphaelhez fordulok. Jézusom, de közel van! Anynyira, hogy az orrom az övét súrolja. Elhessegetem a légszomjamat, és mereven rászegezem a tekintetemet.

– De a tiéd sem vagyok.

Humortalan vigyor húzódik az ajkára.

– Nem kellesz nekem, Penelope. – Mielőtt még az elutasítása megsérthetne, az állkapcsomhoz emeli a kezét, és megragadja. – De én akkor is meg foglak szerezni, és aztán tönkreteszlek.

– Micsoda? – pislogok.

– Ez így fair – mondja érzelemmentes hangon.

Borzalmas rettegés kúszik fel a vállamon, és a tarkómat szorongatja.

– Miért? – kérdezem lehelve a szót.

– Mert csak idő kérdése, hogy te mikor teszel tönkre engem – vágja rá egy szempillantásnyi tétovázás nélkül.

Erre nem tudok mit mondani, de mindegy is. Úgysem tudtam volna kibökní semmit. Forró keze a csípőmhöz ér, aztán felemel, és kivisz a szobából.